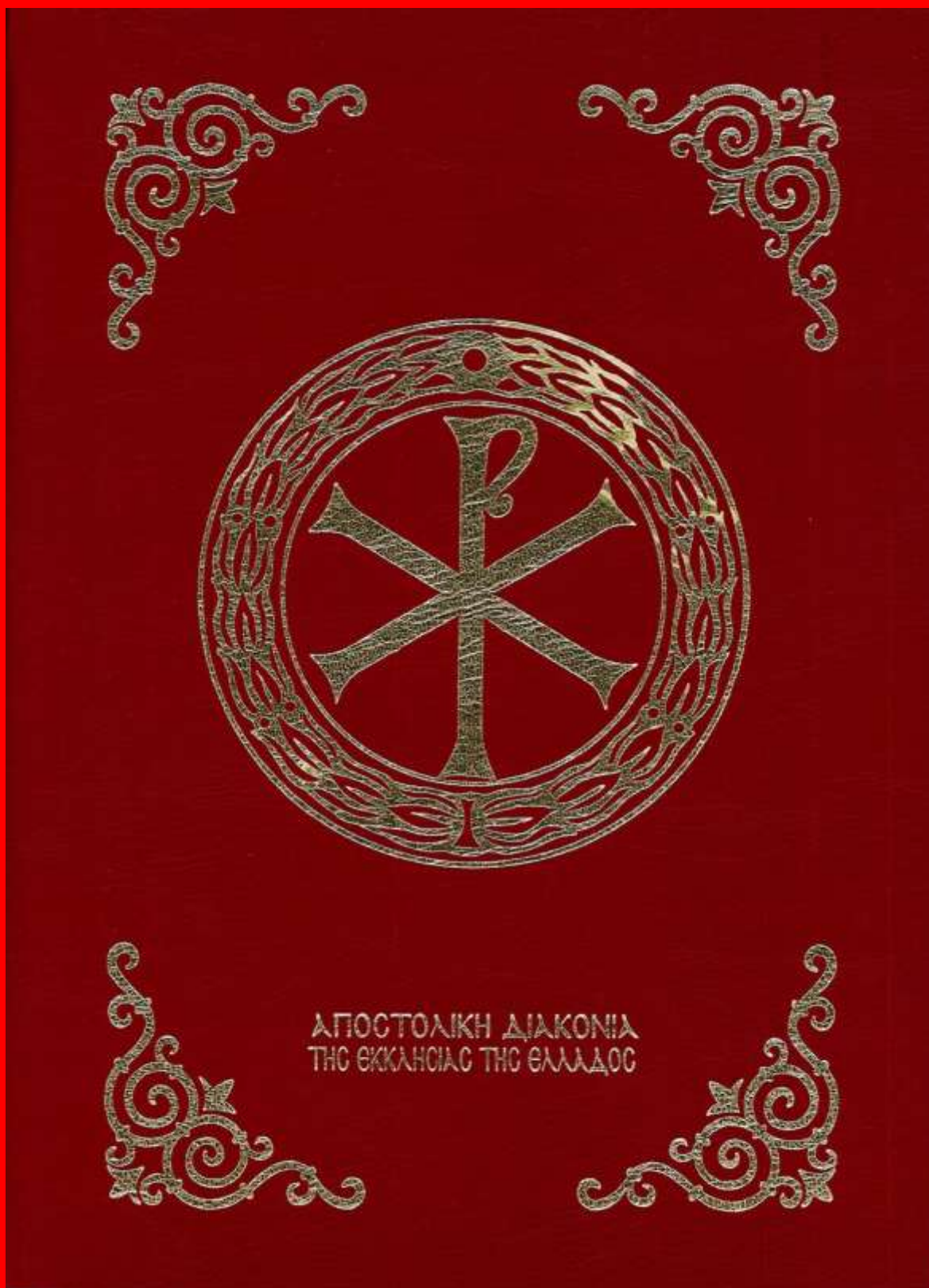

TEZAU LITURGIC
12 IULIE
+IOIL FRAGKAKOS,
MITROPOLITUL EDESSEI

PARACLISUL
SF.CUVIOS
PAISIE
EZNEPIDIS
DE LA SUROTI

ATENA, 2020

12 ΙΟΥΛΙΟΣ

ΠΑΪΣΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Ποίημα Μητροπολίτου Εδέσσης Ιωήλ Φραγκάκου

Ὁ Ἱερεὺς ἄρχεται τῆς Παρακλήσεως μετὰ τὴν
δοξολογικὴν ἐκφώνησιν:

*Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.*

Ὁ χορὸς: *Ἀμήν.*

Ἦ μὴ ὑπάρχοντος Ἱερέως, ἡμεῖς τὸ:

*Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.*

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Καὶ εὐθύς ψάλλεται τετράκις ἐξ' ὑπαμοιβῆς, μετὰ
τῶν οἰκείων στίχων:

*Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ
ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.*

Στίχ. α'. *Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς
τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.*

Στίχ. β'. *Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τὸ
ὄνομα Κυρίου ἡμυνάμην αὐτοῦς.*

Στίχ. γ'. *Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι
θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.*

Εἶτα τὸ τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἀθωνίτην θεοφόρον Πατέρα, τὸν ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις φανέντα, τὸν ἐκ Φαράσων ἅγιον Παῖσιον, δεῦτε οἱ ἐν θλίψεσιν, ἱκετεύσωμεν πάντες, ὅπως διαφύγωμεν, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοῦ βίου πάσας τὰς ἐπιφοράς, οὗτος γὰρ ἔσχε, χαρίσματα πάμπολλα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Δέχου πάτερ Παῖσιε, ἡμῶν αἰτήσεις. Ἰωήλ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον χαρίτων ἀναδειχθείς, Παῖσιε πάτερ, μὴ ἐλλείπῃς ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ἡμῖν παρασχὼν ὡς ἐλεήμων, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρόσφορα.

Ἐσχάτως ὡς ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ, ὀφθείς τὰς καρδίας, ἱκετῶν σου τῶν εὐλαβῶν, ἀνάπαυσον πάτερ καὶ παράσχου, τὸ ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης πρεσβείαις σου.

Χοροὶ μοναζόντων καὶ κοσμικῶν, πρὸς σέ
ὁμοφώνως, ἀτενίζουσι τὸν σεμνόν, αἰτούμενοι πάτερ
τὴν σὴν χάριν, ἵνα τὸ θράσος τοῦ δράκοντος
θραύσῃ.

Θεοτοκίου

Ὁ κτίσεως πάσης δημιουργός, ἐκ σοῦ τῆς
Παρθένου, ἐδανείσθη ὑπερφυῶς, τὴν σάρκα τὴν σὴν
διὸ μὴ παύσῃ, τοῦτον ἀγνή ὑπὲρ πάντων λιτάζουσα.

Ὤδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπανοῖξαί μοι θέλω, ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἅγιε, πύλην
παραδείσου τὴν θείαν, Χριστὸς ὁ Κύριος· διὸ πρὸς σέ
τὸν σεμνόν, ἀντιβολῶ καὶ κραυγάζω, σπεῦσον
βοηθῆσαί με, πάτερ Παῖσιε.

Πατρικῇ σου φροντίδι, καὶ ἀρωγῇ σκέπασον, νέων
τὴν παράταξιν πάτερ, ἐκ τῆς συγκύσεως, τῶν
λογισμῶν τοῦ νοός, καὶ τῶν παθῶν τυραννίδος, ὅπως
ἂν πορεύωνται, τρίβον σωτήριον.

Ἀσωτεύσας θεόφρον, ἐν πονηροῖς πάθεσι, καὶ
ἐκδαπανήσας τὸν πλοῦτον, τῆς θείας χάριτος, γυμνὸς
περίκειμαι, καὶ ἱκετεύω λιταῖς σου, τὴν στολὴν τοῦ
Πνεύματος, ἐνδύσον πάλιν με.

Θεοτοκίου

Τὴν σὴν ἔχω εἰκόνα, ὡς χαρμονὴν Πάναγνε, καὶ
παραμυθίαν γενναίαν, ἐν βίῳ πάντοτε· διὸ καὶ
ἴσταμαι, πρὸ τῆς ἀγίας μορφῆς σου, καὶ αἰτοῦμαι
ἄκραντε, τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἁγίαις λιταῖς σου, τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν, καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστω.

Ἐπίβλεπον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Φαράσων βλαστός, καὶ Ἄθωνος τὸ κλέϊσμα, ὑπάρχων σεπτέ, Παῖσιε πανάρετε, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὰ ποικίλα νοσήματα ἴασαι, καὶ τὴν πληθὺν δαιμόνων ἀφ' ἡμῶν, ἀπέλασον τάχιστα ἰσχυῖ σου.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπωδύνως τὴν στένωσιν, φέρω τῆς δειλίας, καὶ ἐκφοβίσματα· διὸ πάτερ διασκέδασον, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις σου.

Ῥυπαραῖς καταστάσεσι, τοῦ Θεοῦ τὴν μνήμην, μάκαρ ἀπώλεσα, διὸ δός μοι σὴν βοήθειαν, ὅπως ἀναστῶ ἐκ τῶν πτωμάτων μου.

Παρεδόθην ταῖς θλίψεσι, καὶ στενοχωρίαις πολλαῖς Παῖσιε· διὸ χάρισαι πρεσβείαις, τὴν ἐντός μου ὅσιε εἰρήνευσιν.

Θεοτοκίον

Ἀπωλείας τὸν αἵτιον, καὶ τοῦ ψεύδους Μῆτερ μέγαν συνήγορον, τὸν μισάνθρωπον διάβολον, καὶ πειράζοντά με ἐξουθένωσον.

Ὁδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἵνα τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς τὸ ἄχθος ἅγιε, ταῖς λιταῖς σου ἀπαλείψῃς παντελῶς, ἵκετεύω σε ἐν πίστει θεοστήρικτε.

Στήριγμα στερρόν, καὶ ἀσπίς ἀκαταμάχητος, κληρικῶν καὶ μοναζόντων ταῖς εὐχαῖς, ἀναδείχθητι πρὸς Κύριον Παῖσιε.

Ἵσος παλαιῶν, ἀσκητῶν φανείς Παῖσιε, σοὶ ἐδόθη χαρισμάτων ἢ πληθύς· διὸ ἴασαι τὰ ἔλκη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίου

Ἐχουσα ἡ γῆ, σὲ προστάτιδα θεόνυμφε, προσδοκᾷ τὴν εἰρηναίαν βιότην, καὶ δεινῶν ἐπισυμβάσεων περάτωςιν.

Ὁδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ἠδύτητα, τῶν σῶν λόγων ὅσιε, οἱ συνόντες σοι ἐν ὄρει Ἀγίῳ, διατηροῦντες πρὸς σὲ ἐκ καρδίας, καθικετεύουσι Πάτερ Παῖσιε, ταῖς σαῖς λιταῖς τὰς ἐκτροπὰς, διανοίας αὐτῶν ἐπανόρθωσον.

Μιμνήσκοντες, τῶν πολλῶν χαρίτων σου, ἐν πολλῇ πρὸς σὲ ἀγάπῃ βοῶμεν, ἐξ ἀναγκῶν καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ ψυχικῶν ἀλγηδόνων Παῖσιε, ἐπισκοπῇ σου κραταιᾷ, τοὺς ὕμνητάς σου προστάτευσον πάντοτε.

Ὡς ἄγγελος, ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ἐν τῇ μάνδρᾳ Σουρωτῆς καταφθάνεις, μοναζουσῶν τὸν χορὸν

διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἀλείπτῃς γενόμενος· διὸ καὶ νῦν πάντας ἡμᾶς, πρὸς τὰ κρείττω ὁδήγησον ὅσιε.

Θεοτοκίου

Νοσοῦντων, καὶ τῶν στενόντων Παρθένε,
ἀναδείχθητι ἰατρίαι θεία, καὶ ἀνιάτων παθῶν ταῖς
λιταῖς σου, θεραπευτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
γενοῦ θεόνυμφε ἀγνή, τῶν ἀνυμνούντων σε ἄσμασι
δούλων σου.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου, τοὺς
αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν, καὶ δώρησαι
τὴν σὴν χάριν ἐκάστω.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ’
ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα
μητρικὴν παρρησίαν.

Κουτάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν μοναστῶν καὶ μιγᾶδων διδάσκαλον, καὶ τῶν ἐν
κόσμῳ πιστῶν ἀντιλήπτορα, καὶ ἀσθενούντων ὀξέως
ἀκέστορα, σὲ θεοφόρε Παῖσιε ἔχομεν· διὸ καὶ
ζητοῦμεν τὴν χάριν σου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
ὁσίου αὐτοῦ.*

Στίχ. *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ΄ 17-23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ,
καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ

ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα: Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στ.: *Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅσιε Παῖσιε, τοῦ Ὁρους Ἀθωνος κλέος, Σουρωτῆς τὸ καύχημα, καὶ Φαράσων γόνος ὁ εὐσυμπάθητος, ἀληθῶς γέγονας, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, διὰ τοῦτο καὶ βοῶμέν σοι, πάσης στενώσεως, καὶ τῶν ἀδοκῆτων συμβάσεων, τῆς λύμης τῶν αἰρέσεων, καὶ ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος, ἀνιάτων νόσων, ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας εὐλαβῶς, μὴ διαλείπης πρεσβείαις σου, συντηρῶν ἐκάστοτε.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀλγηνῶν νοσημάτων, καὶ δαιμόνων μανίας, καὶ περιστάσεων, τοῦ βίου πολυτρόπων, καὶ πάσης κακουργίας, Θεοφόρε Παῖσιε, τῶν κακοτρόπων ἡμᾶς, ἐκλύτρωσαι λιταῖς σου.

Ίατρείας σωμάτων, καὶ ψυχῆς θεραπείας, ὥφθης Παῖσιε, θεράπων ταῖς εὐχαῖς σου· διὸ τοῖς ἐθισμένοις, ἰοφόροις σκευάσμασι, μὴ διαλείπης αἰεὶ, παρέχων τὴν υἱείαν.

Τὴν νεότητα πᾶσαν, ἐκ τοῦ λάκκου ἀγνοίας, καὶ ἀθεότητος, καὶ πάσης ἀναρχίας, Παῖσιε παμμάκαρ, ταῖς λιταῖς σου ἐξάγαγε, σὺ γὰρ ἐκτίσω σεμνέ, μεγίστην παρρησίαν.

Θεοτοκίου

Ἡδυμόλπως Παρθένε, φοβερά προστασία, ἀκαταμάχητε, ὕμνῳ σου τὴν εἰκόνα, τὴν ὄντως θεοπεσίαν, ἣν ἐπ' ὤμων ἐκράτησε, Παῖσιος ὁ σεμνός, ὁ δοῦλός σου Μαρία.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Στήριξον πάτερ, ἱκετηρίαις πολλαῖς σου, τοὺς ἐν πάθεσι πληγέντας ἀνιάτοις, ἐκ τῆς λευχαιμίας, καὶ τοῦ πικροῦ καρκίνου.

Ἐσμὸν δειλίας, καὶ τῆς φοβίας σῇ ῥώμῃ, ἀπομάκρυνον ἐκ τῶν ἱκετευόντων, σὲ σημειοφόρε, Παῖσιε θεόφρον.

Ἰῶ πορνείας, καὶ ἁμαρτάνων ἀθέσμων, τῆς νεότητος τὰ πλήθη παραπαίει· ὅθεν χεῖρα τοῦτοις, παράσχου θεοφόρε.

Θεοτοκίου

Σεσαρκωμένος, ἐκ τῆς ἁγίας γαστρὸς σου, ὁ φιάνθρωπος Δεσπότης καὶ Υἱός σου, Δέσποινα ἐξήλθε, τοῦ σῶσαι τοὺς ἄνθρώπους.

Ὠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκου.

Ἴδου ἐν εὐλαβείᾳ, τείνοντες τὰς χεῖρας, καθικετεύομεν πάντες Παῖσιε, μὴ διαλείπης φροντίζων ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Ὡσεὶ τροφὸς καὶ μήτηρ, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, ἐν ταῖς ἀνάγκαις τοῦ βίου Παῖσιε, αἰεὶ παράσχου θεόφρον αὐτοῖς τὰ χρήσιμα.

Ἡ Σουρωτὴ καὶ Ἄθως, καὶ πᾶσα Ἐκκλησία, ἐπικαλεῖται σε πάτερ Παῖσιε, ὅπως σωφρόνως τὴν τρίβον Χριστοῦ βαδίσωμεν.

Θεοτοκίου

Λοιμοῦ λιμοῦ καὶ ἄλλων, δεινῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐλπίζομεν τάχιστα, ἀπαλλαγῆναι ταχέως σεπτὲ Παῖσιε.

Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν

Σεραφεῖμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Χαίροις τῶν Φαράσων θεῖος βλαστός, Ἄθωνος τοῦ Ὅρους περιάκουστος ἀσκητῆς, χαίροις τῆς Ἑλλάδος ὁ φωτιστῆς ὁ νέος, Παῖσιε τῶν νέων μέγιστε σύμμαχε.

Χαίροις ὁ διδάσκαλος Σουρωτῆς, τοῦ Σιναίου ὅρους ὁ σεμνότατος ἀσκητῆς, χαίροις ἐν Κονίτῃ τῶν συμπατριωτῶν σου, κατοίκων ὄντως τύπος πάτερ πρὸς μίμησιν.

Ἄνδρας καὶ γυναῖκας ναρκομανεῖς, καὶ πληθὺν ἀνθρώπων, δαιμονώντων ταῖς σαῖς λιταῖς, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας, πολυειδῶς θεόφρον, Παῖσιε μὴ παύση, σώζων ἐκάστοτε.

Μοναζόντων ὅσιε τὸν χορόν, ταῖς ἱκετηρίαις, πρὸς Δεσπότην διηνεκῶς, ὅσιε βοήθει, ὡς παρρήσιαν ἔχων, Παῖσιε μεγίστην, θεομακάριστε.

Ἔχοντες ὡς μέγιστον θησαυρόν, τὸν σὸν τάφον πάτερ, ἀρυόμεθα οἱ πιστοί, δύναμιν καὶ θάρσος, ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ βίου, Παῖσιε παμμάκαρ, ἄνερ τῆς χάριτος.

Πάτερ ὀσιώτατε τοὺς βροτούς, τοὺς ὑμνολογοῦντας, πολιτείαν σου τὴν σεπτὴν, τῇ ἐπισκοπῇ σου, προστάτευσον ἐκ βλάβης, βελίαι τοῦ ἀρχαίου, τοῦ πολεμήτορος.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί...

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεπον καὶ νῦν ὡς εὖσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὖσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς, τὴν Ἐκτενῇ Δέησιν, ἡμῶν ψαλλόντων τό λιτανευτικόν· Κύριε ἐλέησον. Ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Ἀπόλυσις. Καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀσπαζομένων τὴν Εἰκόνα καὶ χριομένων δι' ἁγίου ἐλαίου, ψάλλονται τὰ παρόντα Τροπάρια: Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάθη τὰ δυσώδη τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ ἀνομήματα πάντα, τὰς ἀρρώστιας σαρκός, καὶ τὰ ἐνεργήματα, πολυειδῶν φοβιῶν, τῆς δειλίας τὴν βάσανον, καὶ πάσης ἀνάγκης, ἄγχος καὶ δυνάστευσιν, καὶ τοῦ ἐλθεῖν τὰ κακά, ὅσιε Παίσιε σπεῦσον, ταῖς πρὸς τὸν

Χριστὸν ἱκεσίαις, παῦσαι ἀπὸ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν.

